

II.

Еремия въ ловджийски дрехи съ камшикъ въ ръка влиза придружаванъ отъ Бистра, която държи двѣ гургулички, още живи, ранени отъ Еремия.

Еремия.

Какво съмъ потрѣбалъ, Отче Тодоре?

Тодоръ.

(Изгледва го) Цѣлъ ловджия!

Еремия.

Ходихъ да нагледамъ Маяка, пъкъ на връщане, рѣкохъ да поразчистя онѣзи, които не знаатъ да се пазятъ.

Бистра.

(Като глади крилата на гургуличкитѣ) Ти си ги ударилъ въ крилата.

Еремия.

Тѣй се случи.

Бистра.

Какъ ти даде сърдце, такива мили същества!

Еремия.

(Весело) Туку що кацнаха на клончето и—пухъ!

Бистра.

Колко жестоко?

Еремия.

Такова нѣщо е животътъ — всѣки споредъ назначението си.

Тодоръ.

Пъкъ азъ мисля, че има единъ моралъ, който —